

ПОЛІТИЧНА ТЕХНОЛОГІЯ ЯК СКЛАДОВА ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ТА УПРАВЛІННЯ

Постановка проблеми. На етапі трансформаційних тенденцій сучасної політичної системи актуальною залишається тема застосування різних політичних технологій, як складових публічної політики та управління. Ці зміни зумовлені неодноразовими кризовими ситуаціями не лише у політиці, а й в економіці та суспільстві. Правильне та адекватне застосування певних політичних технологій, їх доцільності в умовах демократичного режиму та в управлінні політичною системою і суспільством стає вагомим показником для кращого функціонування будь-якої держави. Складність даної проблематики полягає у визначенні чіткого змісту політичних технологій, їх предметного поля в управлінні, політиці та суспільстві.

Важливість політичних технологій зумовлена особливістю відповідного інструмента у політичній діяльності в межах даної системи. Зокрема активна політична участь та ефективна діяльність із застосуванням різного виду технологій являє собою ідеальну сукупність та баланс щодо подолання різних проблем та криз сучасної політики.

Мета. визначити особливості доцільного застосування різноманітних політичних технологій у сфері управління та публічної політики.

Завдання:

- розкрити сутність та характеристику поняття політичних технологій;
- охарактеризувати основні види політичних технологій;
- проаналізувати перспективи застосування даних технологій у сфері публічної політики та управління.

Виклад матеріалу. Більшість політиків та партій прагнуть на своєму шляху до влади все більше підтримки та активності з боку громадян.

Для здобуття відповідного рівня популярності обмежуватись лише пропагандою своєї ідеї щодо покращення державності недостатньо. Адже існують різного виду та категорій політичні технології, які слугують своєрідним інструментом для ефективності політичної діяльності. Та чи можна порівнювати відповідні засоби досягнення мети із маніпуляціями і політичним впливом? Певна різниця між ними все ж існує.

Перш за все, під поняттям політичні технології розуміють певну сукупність засобів впливу на досягнення успіху у політичній сфері. Дане поняття не є однозначним. До прикладу, Микола Головатий подає відповідний термін так: політичні технології – це сукупність методів, засобів, способів, які використовують суб'єкти політичної діяльності (групи, класи, об'єднання тощо) [1]. Автор засвідчує, що різні політичні технології виступають не лише як засоби, а й системи в управлінській сфері на основі певних ідеологій для досягнення відповідної мети у політиці. Саме застосування цих методів залежить від конкретної мети політичного суб'єкта.

Політичні технології це не лише методологічна об'єднана сукупність для досягнення цілей, але і послідовність дій за чітким алгоритмом, стратегічним планом, виробленим певним суб'єктом та його поведінкою [2, с. 223]. Особливо це помітно під час виборчого процесу. На сьогодні ці технології щодня удосконалюються і займають особливе місце також у сфері соціального управління.

Класифікація політичних технологій залежить насамперед від політичного режиму та системи. Існують демократичні та недемократичні, загальні та індивідуальні, базові та другорядні. *Загальні* технології стосуються багатьох суб'єктів політичного процесу та їх сукупних інтересів. Сюди важливим є утримання влади у руках. До прикладу, під час виборчого процесу застосовується ряд різних технологій. *Індивідуальні* ж виявляються у завоюванні популярності окремих суб'єктів політичної діяльності, зокрема самих політиків та партій. Також індивідуальні технології включають такі тонкощі як вміння контактувати із виборцями, громадянами; майстерність дискутувати, проведення мітингів, вдосконалення власного іміджу. *Базові* політичні технології являють собою різні опитування громадської думки, референдуми, вибори. *Другорядні* – це технології розробки та прийняття політичних рішень, скликання на збори чи мітинги [3].

Без належної підготовки та знань про політичні технології, правильності їх застосування важко досягти успіху у політичній боротьбі. Тому слід розмежовувати поняття «технологія» та «методи». Адже перше стосується забезпечення та опису саме результату політичного процесу [2, с. 225].

Проблематика політичних технологій широко обговорюється і в українському політичному дискурсі. Зокрема дослідник Василь Стоякін виділяє у своїй праці такі види політичних технологій як «сірі» «чорні» та «білі» [4]. «Чорні» технології стосуються саме негативного іміджу і характерні для недемократичного режиму. «Сіріми» дослідник називає технології, які хоч не порушують норм закону, однак є суперечливими для суспільних інтересів. «Білі» ж є природними і цілком легальними технологіями: розклеювання листівок, агітаційні плакати, зустрічі із виборцями.

Короткий опис різноманітних класифікацій політичних технологій поступово підводить до логічного зв'язку щодо їх застосування у сфері публічної політики та управління. Варто зазначити, що ефективне застосування технологій у політичній сфері та в управлінні залежить в більшості від влади та її можливості домовитись із суспільством із виходом на вдалий діалог. Та постає питання щодо маніпуляцій у якості технологій на вплив свідомості громадян. Тому ця проблема повинна вирішуватись із заміною даних технологій на нові, які відповідають вимогам часу. Тож перехід до публічної політики та управління повинно супроводжуватись із демократизацією відносин суб'єктів політики та суспільством. Сучасна політична реальність вимагає нових можливостей та технологій у пострадянський період [2, с. 227].

Висновки. Отже, проаналізувавши значення терміна «політична технологія» та її види, стає зрозумілим те, що їх застосування повинно супроводжуватись демократичними мірами, легальними способами та необхідними засобами для покращення політики певної держави у сфері управління та публічної політики. Варто зауважити необхідність у розмежуванні маніпуляцій та технологій. Адже саме другі виступають як інструмент не лише для досягнення особистих чи політичних цілей, але і для розвитку державності, реалізації основних потреб суспільства.

Список використаних джерел

1. Головатий Микола. Мистецтво здобувати владу. Політ. менеджмент. 2009. № 4 (37). URL: <http://www.politik.org.ua/vidmagcontent.php3?m=1&n=13&c=59>
2. Ринковий Т. Політичні технології як складова публічної політики та управління на сучасному етапі державотворення. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. 2009. Вип. 4. С. 221-230. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2009_4_29
3. Гетьманчук М. П. Політологія: навч. посіб. для студентів, викладачів ВНЗ. Київ, 2010. 415с.
4. Стоякін В. «Чорні», «білі» та «сірі» політичні технології. День. 2001. 11 верес. № 162. URL.: <http://www.day.kiev.ua/65235/>